

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑΣ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ (ΜΕΡΟΣ 3^ο)

Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό (2006-2009)

Στο προηγούμενο μέρος αυτής της σειράς κειμένων¹ μιλήσαμε για το πως προέκυψε η αυτόνομη ομάδα Εργάτες του Αρνητικού (ΕΤΑΡ) το μακρινό 2004. Αναφέραμε τι περίπου σκεφτόταν: την ταξική διαίρεση της ελληνικής κοινωνίας, τον κρατικά οργανωμένο ρατσισμό, τον "πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία" ως διακρατική σύγκρουση και ως ασκήσεις εσωτερικής πειθαρχίας. Αναφέραμε και πως περίπου προσπαθούσε να οργανωθεί: με τη δημιουργία ενός συλλογικού σώματος που εργάζεται με συνέπεια για τα συλλογικά ταξικά συμφέροντα. Αυτά συνέβαιναν στον απόηχο του "κινήματος της αντι-παγκοσμιοποίησης" και ταυτόχρονα με το θρυλικό κίνημα ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16 (aka Μαϊούνης 2006).

Είπαμε εκεί, εν είδει teaser, ότι στο επόμενο μέρος θα μιλήσουμε για το πως κλονίστηκε η ομάδα, τι οργανωτικά προβλήματα είχε και οδηγήθηκε στη διάλυση το 2009, την ίδια στιγμή που η χώρα όδευε σε ελεγχόμενη χρεοκοπία. Ξεχάσαμε όμως κάτι σημαντικό: το 2006 δημιουργήθηκε από τους ΕΤΑΡ η Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό², μια ομάδα για την οποία πρέπει να πούμε ορισμένα λόγια, πριν πούμε για την διάλυση των ΕΤΑΡ. Άρα αυτό θα συμβεί στο επόμενο μέρος - μάλλον, ποιος ξέρει, δεν παίρνουμε όρκο.

Μια προσπάθεια οργανωτικής διεύρυνσης

Οι ΕΤΑΡ ήταν μια ομάδα με αυξημένο επίπεδο πολιτικής συμφωνίας στο εσωτερικό της για τα δεδομένα της εποχής, όπως οι περισσότερες αυτόνομες ομάδες. Λίγο η συμμετοχή στην ομοσπονδία fédération, λίγο η ανάγνωση του αθηναϊκού περιοδικού Τρίτη Γενιά, λίγο τα συγγραφικά πονήματα της ίδιας της ομάδας, κι από λίγο-λίγο γίνεται πολύ που λέει και το τραγούδι. Τα δεδομένα της εποχής, δηλαδή τα κοινά προαπαιτούμενα για να ανήκει σε μια ομάδα του αναρχικού χώρου, ήταν πολύ πιο χαλαρά. Μπορούσε ένας λάτρης του Μαξ Στίρνερ με έναν λάτρη του Άρη Βελουχιώτη να μπουν σε ένα εγκαταλελειμμένο κτίριο και μέχρι να μάλωσουν να αποτελούν "τάση του κινήματος"³.

Τα αυξημένα προαπαιτούμενα στην πολιτική άποψη και την πολιτική δέσμευση έχουν τα προφανή καλά τους, αλλά έχουν και τις δυσκολίες τους. Ας πούμε: πως διάολο μπορεί να ενταχθεί σε ένα τέτοιο σχήμα ένας νέος - στη ζωή ή/και την πολιτική - άνθρωπος. Πως θα έρθει, πως δεν θα φρικάρει με συζητήσεις που περιλαμβάνουν από τον πόλεμο στη Μέση Ανατολή μέχρι τις σφαίρες σε μετανάστες, πως θα καταλάβει τον τρόπο σκέψης των υπόλοιπων, πως θα γουστάρει και θα παραμείνει στην ομάδα.

Έχοντας, μεταξύ άλλων, αυτούς τους προβληματισμούς κατά νου, οι ΕΤΑΡ δημιουργούν το 2006 την Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό, μια "μονοθεματική" ομάδα εργασίας που έθετε στο επίκεντρο την εξωστρέφει (και συχνά αιματηρή) δραστηριότητα του ελληνικού κράτους. Η ομάδα αυτή ήταν ένας εξωτερικός ομόκεντρος κύκλος γύρω από τους ΕΤΑΡ, δηλαδή αποτελούνταν από μέλη των ΕΤΑΡ και κάποια ακόμη άτομα που μέχρι πρότινος βρισκόταν σε επαφή με την ομάδα, άτομα κυρίως από τα πανεπιστήμια και τα περίεξ του αναρχικού χώρου που δεν τα πήγαιναν καλά με τα εθνικά συμφέροντα.

Η Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό είχε ως βασικό άξονα λειτουργίας την εξωστρέφεια και τη μάχη για το δημόσιο χώρο. Πέρα από τα συνηθισμένα μέσα (αφίσες, σπρέι), έβγαζε το έντυπο δρόμου "Βρε Ουστ!", το οποίο μοιραζόταν σε χιλιάδες αντίτυπα σε σχολεία της Θεσσαλονίκης. Τον Ιούνιο του 2007 διοργάνωσε και μια αυτόνομη διαδήλωση ενάντια στη στράτευση στο κέντρο της πόλης⁴. Ήταν μια ομάδα που εμπέδωνε και αξιοποιούσε τις απόψεις των αυτόνομων γενικά, και των ΕΤΑΡ ειδικότερα, στο "πεδίο": στους δρόμους, τους τοίχους και τα καφά των γειτονιών της Θεσσαλονίκης.

Με αυτόν τον τρόπο προσπαθούσε να εξυπηρετήσει την αναπαραγωγή του οργανωτικού σχήματος των αυτόνομων. Αυτή η διάσταση της ομάδας, ως μια ομάδα δρομίσιας εργασίας γύρω από τον οργανωτικό πυρήνα, θυμίζει διάφορες αντίστοιχες απόπειρες, προγενέστερες ή μεταγενέστερες, περισσότερο ή λιγότερο επιτυχημένες. Όμως, φυσικά, η Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό δεν ήταν αποκλειστικά αυτό. Είχε και ειδικότερα πολιτικά χαρακτηριστικά που προέκυπταν από το θέμα "ελληνικός ιμπεριαλισμός".

Η επιλογή του θέματος και η σημασία του

Το τι θέματα θα επιλέξει να αναδείξει μια πολιτική ομάδα σε μια ιστορική συγκυρία και πόσο θα επηρεαστεί από τον κυρίαρχο δημόσιο λόγο, είναι αν μη τι άλλο πράγματα κομβικά. Μπορεί κάποιους μεγαλύτερους να τους κουράζουμε, αλλά πρέπει η αναγνώστρια να φανταστεί (αν δεν έχει ζήσει) τι θα πει 2006. Θα πει ότι η ελληνική κοινωνία δεν έχει ιδέα τι την περιμένει και η συντριπτική πλειοψηφία της κοιτάει με ρατσισμό και ταξική αλαζονεία τους βαλκάνιους εργάτες. Θα πει ότι οι τηλεοράσεις έχουν σταματήσει να δείχνουν Ιράκ και δείχνουν Λαζόπουλο και Πάνια. Θα πει, ακόμη, ότι Συνασπισμός, ΕΑΑΚ και αναρχικοί προετοιμάζονται για το event του αιώνα: το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ που διεξήχθη στην Αθήνα στις αρχές Μαΐου⁵. Είναι τουλάχιστον αξιοπερίεργο το πως σε τέτοιο περιβάλλον, το θέμα που έβαλε μπροστά η Αυτονομία ήταν η συμμετοχή της Ελλάδας στον παγκόσμιο πόλεμο⁶. Η εξήγηση κρύβεται στην δική της μικρο-ιστορία.

Οι αυτόνομες ομάδες ανακάλυψαν - λίγο καθυστερημένα - στα τέλη των 90's τη βρώμικη ιστορία του τι έκανε η Ελλάδα σε αυτή τη δεκαετία. Η ανακάλυψη αυτή γινόταν λίγο-λίγο, και αποτυπώνονταν σε εκδόσεις, αναφέρουμε ενδεικτικά μερικές: 1) το τρίτο τεύχος του εντύπου Φύλλο Λιποταξίας, με αφιέρωμα για την "κρίση των Ιμίων", που εκδόθηκε το 1997, 2) το βιβλίο "Σρεμπρένιτσα" για την εμπλοκή της Ελλάδας στο γιουγκοσλαβικό σφαγείο, που εκδόθηκε το 1999, 3) την μπροσούρα "Text - Περί της (ανομολόγητης) καταγωγής των ρατσιστικών ιδεωδών της ελληνικής κοινωνίας και περί της (ομολογημένης) χρησιμότητας τους", που εκδόθηκε το 2001⁷. Έσκαβαν το πρόσφατο παρελθόν του ελληνικού κράτους και έβρισκαν: την προσπάθεια διαμελισμού της Μακεδονίας, την συμμετοχή στην σφαγή των Βόσωνων, την προέλαση των ελληνικών τραπεζών προς το βορρά, την προσπάθεια διάλυσης της Τουρκίας μέσω Κουρδιστάν, την ωμή βία στις μετανάστριες και τους μετανάστες, τη συστράτευση

4. Δείτε το σχετικό sidebar για περισσότερα.

5. Περισσότερα για το ΕΚΦ στο προηγούμενο μέρος.

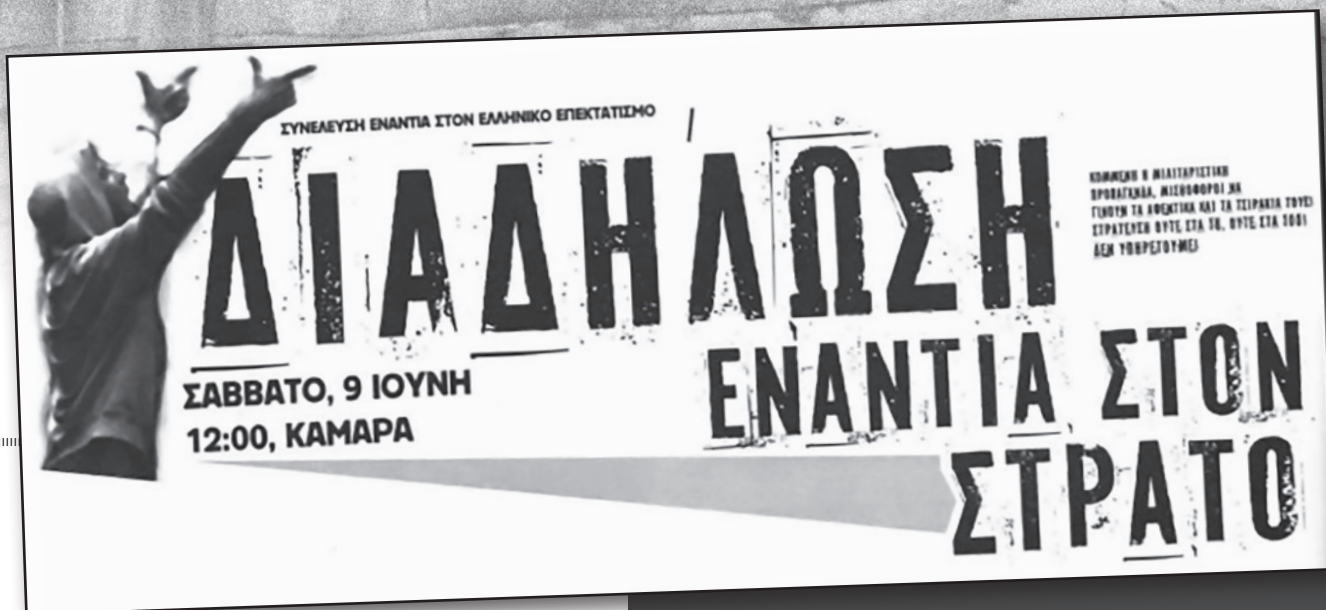
6. Αυτή η επιλογή δεν συνέβη μόνο στην Θεσσαλονίκη. Για την ακρίβεια, η δημιουργία της Συνέλευσης ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό ήταν μια κλασική στιγμή δημιουργικής αντιγραφής των αθηναϊκών εγχειρημάτων. Ήδη από τα τέλη του 2004, είχε δημιουργηθεί στην Αθήνα η "Συνέλευση ενάντια στην ειρήνη", με παρόμοια μορφή και θεματική.

7. Περισσότερα για το πως παράχθηκαν αυτές οι απόψεις εκείνη την περίοδο, βλ. Ένα αστέρι γεννιέται part 2 & 3

1. Antifa Selanik, Η ιστορία της εργατικής αυτονομίας στη Θεσσαλονίκη (μέρος 2ο): Οι Εργάτες του Αρνητικού στο λυκόφως της ευημερίας (2004-2009). Περιοδικό Selanik, τ. 3, Οκτώβριος 2023.

2. Η "Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό" δημιουργήθηκε το 2006, το 2008 μετονομάστηκε σε "Συνέλευση ενάντια στο νέο ολοκληρωτισμό", και το 2009 διαλύθηκε ταυτόχρονα με τους ΕΤΑΡ.

3. Μην ψάχνετε πίσω από τις λέξεις, δεν φωτογραφίζουμε κάποια συγκεκριμένη ομάδα.

Στην αφίσα της διαδήλωσης ενάντια στον στρατό, που διοργάνωσε η Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό, διαβάζουμε: "Κομμένη η милитарιστική προπαγάνδα. Μισθοφόροι να γίνουν τα αφεντικά και τα τσιράκια τους. Στράτευση ούτε στα 18, ούτε στα 100. Δεν υπηρετούμε."

της αριστεράς σε όλα αυτά. Ανακάλυπταν δηλαδή τι είναι ο ελληνικός ιμπεριαλισμός: φόννοι, μπίζνες, δουλεμπόριο και εθνική ομοψυχία στο εσωτερικό.

Αν η ανακάλυψη πως το ελληνικό κράτος είναι βαμμένο με αίμα δεν ήταν τόσο σοκαριστική, η συνειδητοποίηση του τι ρόλο βαρύνει η αριστερά σε αυτό το παιχνίδι μάλλον ήταν. Το να πάψεις να βλέπεις την αριστερά ως "ρεφορμιστές/κρατιστές αγωνιστές με τους οποίους διαφωνούμε", το να αρχίσεις να την βλέπεις ως το μισό κομμάτι του ελληνικού κράτους, ήταν ένα πράγμα συγκροτητικό για την Αυτονομία. Είχε μεγάλες πολιτικές και οργανωτικές προεκτάσεις.

Έτσι, λοιπόν, κάτι τέτοιες αντιλήψεις για το ελληνικό κράτος και την αριστερά του έγιναν η κεντρική ατζέντα και πολιτική γραμμή των αυτόνομων ομάδων κατά την περίοδο του "κινήματος ενάντια στην παγκοσμιοποίηση" και του "αντιπολεμικού κινήματος"⁹. Όταν τα φώτα της δημοσιότητας έφυγαν από το ζήτημα του πολέμου, οι αυτόνομοι κράτησαν επίμονα αυτή την γραμμή στο προσκήνιο της δραστηριότητάς τους, ακόμα κι αν δεν ήταν τόσο πιασάρικη. Για παράδειγμα, η Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό έβγαλε αφίσες ενάντια στην επέμβαση του ελληνικού στρατού στο Λίβανο το 2006, ενάντια στην διαφήμιση των στρατιωτικών σχολών στα σχολεία, κι άλλη μία με αφορμή τις διαπραγματεύσεις για το "μακεδονικό" το 2008 με τίτλο "Με το ζόρι αλλαγή ονόματος, μόνο οι κατακτητές επιβάλλουν", κοκ.

Η διαρκής επιστροφή σε μια θεματολογία καταστατική, η επιστροφή στο τι παίζει με τα λεγόμενα "εθνικά θέματα", μας φαίνεται εκ των υστέρων αρκετά πετυχημένη. Γιατί, πρώτον, σου υπενθυμίζει (ή σου μαθαίνει, αν είσαι νέος) τι εστί Έλληνας υπουργός, τι εστί Έλληνας επιχειρηματίας και τι εστί Έλληνας καθοδηγητής αριστερού κόμματος. Δεύτερον, αφού θυμηθείς (ή μάθειες) τι εστί Έλληνας καθοδηγητής αριστερού κόμματος, θα προβληματιστείς με τα θέματα και τα προτάγματα που βάζει αυτός στην δημοσιότητα (π.χ. "πτυχία με αξία"). Τρίτον, αφού προβληματιστείς θα βρεις και τη φόλα που κρύβουν τα κατά περιόδους "κινήματα" και θα απέχεις από αυτά, όπως έκανε η Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό με το κίνημα ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16. Κι αφού απέχεις, σίγουρα δεν θα ξεφτυλιστείς, πιθανότατα δεν θα διαλυθείς, και ίσως πεις και κανά καλό μπινελίκι για το ελληνικό κράτος. Να το πούμε κόσμια: ίσως καταφέρεις να δημιουργήσεις αυτόνομη πολιτική ατζέντα βασισμένη στις δικές σου δυνάμεις.

Οι θέσεις για τον ελληνικό ιμπεριαλισμό

"Να τελειώνουμε με τον μύθο της "φτωχής πλην τίμιας Ελλάδας".

Κάπως έτσι θα μπορούσαμε καταρχήν να περιγράψουμε το σκοπό και το περιεχόμενο αυτής της έκδοσης, που με την αναγκαία δόση θράσους υπογράφουμε και μοιράζουμε τα μέλη της συνέλευσης ενάντια στον ελληνικό

επεκτατισμό. Θράσος προλεταριακό και υποχρεωτικό, όχι μόνο για μας αλλά και για όποιον άλλο βλέπει στον μύθο αυτό την αντίστροφη πραγματικότητα ενός κράτους και ενός κοινωνικού σχηματισμού κάθε άλλο παρά "τίμιου και φτωχού". Με άλλα λόγια, μια Ελλάδα ισχυρή και τσαμπουκαλεμένη, μια Ελλάδα των αφεντικών που ονομάζει "εθνικό της συμφέρον" την απαξίωση, την εκμετάλλευση, τη βία και τη λεηλασία χιλιάδων ζώων τόσο εντός της επικράτειας της όσο και εκτός. Είναι αυτό που το ονομάζουμε γαλανόλευκο επεκτατισμό."

Κάτι τέτοιες ιδέες περιέχονται στο διακηρυκτικό κείμενο της ομάδας, που κυκλοφόρησε το Μάιο του 2006. Δεν βλέπεις σχεδόν πουθενά Σημίτη, Καραμανλή κλπ ως φιγούρες να καθορίζουν την ιστορία. Βλέπεις το ελληνικό κράτος ισχυρό και τσαμπουκαλεμένο, βλέπεις τα ελληνικά αφεντικά και τα συμφέροντά τους να παίζουν μπάλα στα Βαλκάνια και όχι μόνο. Βλέπεις τους Έλληνες μικροαστούς να συναρτούν τις μπίζνες τους δίπλα στις μεγάλες εταιρείες και τα εθνικά σχέδια, ενώ ταυτόχρονα εκμεταλλεύονται σκληρά τους μετανάστες εργάτες.

*"Ο βορράς έγινε ένα απέραντο πεδίο για λεηλασίες κι "αρπαχτές" για όλη την κλίμακα των εκμεταλλευτών, από τον πιο μικρό εισοδηματία, μέχρι τις μεγάλες εταιρείες, μέχρι τους κρατικούς οργανισμούς."*¹⁰

Δηλαδή, ακολουθώντας το κείμενο, ακολουθείς την ιστορία - τότε ως τρέχουσα, τώρα ως παρελθόν - να βγάζει νόημα μέσα από την ταξική διαίρεση της κοινωνίας και τα κρατικά υλικά συμφέροντα. Κρατικά όχι γενικά κι αόριστα- συγκεκριμένα ελληνικά. Με απλά λόγια, η Ελλάδα που κυνηγά τα δικά της αυτόνομα συμφέροντα κι όχι ένα δεκανίκι των ΗΠΑ που την σέρνουν στον πόλεμο.

*"Στην ακμή της ανελέητης βαλκανικής λεηλασίας ήρθε και η στιγμή των φανερών μεγαλοϊδεατισμών και τα αφεντικά της Ελλάδας άρχισαν να μιλάνε πλέον με ηγεμονικούς όρους: το σχέδιο είχε όνομα "ζώνη της δραχμής". Έτσι το ανεξέλεγκτο πλιάτσικο παραχώρησε (εν μέρει) τη θέση του στις κρατικές παρεμβάσεις στις οικονομίες των γειτονικών χωρών, στα σχέδια των μεγάλων επιχειρήσεων για επεκτάσεις σε μια ζώνη που ξεκινούσε από την Μαύρη Θάλασσα και έφτανε ως τα Τίρανα και στη μεθοδική κατασκευή της σφαίρας ελληνικής επιρροής. Στο όνομα αυτού του οικονομικού - και όχι μόνο - ιμπεριαλισμού οι δράσεις του ελληνικού κράτους και των ντόπιων αφεντικών έχουν διασυνδεθεί τόσο βαθιά και οργανικά σε σημείο που να είναι δυσδιάκριτο τότε το υπουργείο εξωτερικών ή άμυνας λειτουργεί ως συλλογικός πλασιέ των ελληνικών μαγαζιών και τότε οι Έλληνες επιχειρηματίες λειτουργούν ως πράκτορες των ελληνικών υπηρεσιών."*¹¹

9. Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό, (2008), Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό 2006 - 2008. Θεσσαλονίκη, σελ. 4.

10. Ό.π., σελ.5 .

11. Ό.π., σελ. 5.

8. Για περισσότερα σχετικά με αυτή την περίοδο, διάβασε το προηγούμενο μέρος.

11/7/1995
ΗΜΕΡΑ ΜΝΗΜΗΣ
 Για όσους χάθηκαν στη
 σφαγή της Σρεμπρένιτσα
 Για να μην ξεχαστούν ποτέ τα ελληνικά
 εγκλήματα στον πόλεμο της Βοσνίας

Ημερίδα με θέμα τον πόλεμο στη Βοσνία, στις 11/7/1995. Μερικοί από τους ανθρώπους που χάθηκαν κατά τη διάρκεια του πολέμου στη Βοσνία. Η φωτογραφία που παρουσιάζει ο ΟΗΕ (στη μέση σειρά η "βιβλίος των νεκρών") υποδεικνύει ομοιότητες και στην εμφάνιση των ανθρώπων που χάθηκαν στη Σρεμπρένιτσα. Σε αυτή τη φωτογραφία φαίνεται η σφαγή των 8.000 μουσουλμάνων Βοσνίων στην πόλη της Σρεμπρένιτσα. Η φωτογραφία που φαίνεται στην κορυφή της σελίδας είναι η "βιβλίος των νεκρών" που φέρει το όνομα του νεκρού και άλλων, η "βιβλίος των νεκρών" που φέρει το όνομα του νεκρού και άλλων, η "βιβλίος των νεκρών" που φέρει το όνομα του νεκρού και άλλων, η "βιβλίος των νεκρών" που φέρει το όνομα του νεκρού και άλλων...

ΕΚΔΗΛΩΣΗ
ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΑΙΝΙΑΣ
 Πέμπτη, 29/6, 9:00 μ.μ., Πολυτεχνείο
 Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό

Στα τέλη Ιουνίου του 2006, οι αδιάστακτοι αυτόνομοι διοργάνωσαν στο Πολυτεχνείο του ΑΠΘ Ημέρα μνήμης για τη σφαγή στη Σρεμπρένιτσα. "Για να μην ξεχαστούν ποτέ τα ελληνικά εγκλήματα στον πόλεμο της Βοσνίας". Τι λέτε, συντελεί το αριστερό τελετουργικό με το σύνθημα "το ποτάμι πίσω δεν γυρνά" στη λήθη τέτοιων εγκλημάτων;

Συνελεύσεις ενάντια στον επεκτατισμό

οι επικεφαλής σκλοφορούν

Βρε Ουστ!...
 κοινάλοι μικροαστοί, καβατζωμένοι ιδιοκτήτες και όλοι όσοι θέλετε να κάνετε την κοινωνία στρατόνα.

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ;
 ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ ΜΟΥΣ;
 ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΤΡΑΤΟΣ;

Τεύχος του εντύπου δρόμου Βρε Ουστ! με υπότιτλο «κανίβαλοι μικροαστοί, καβατζωμένοι ιδιοκτήτες και όλοι όσοι θέλετε να κάνετε την κοινωνία στρατόνα».

Άρα, λοιπόν, αφού οι μικροαστοί, οι πράκτορες και οι υπουργοί δεν κινούνται ούτε από ξένα κέντρα ούτε από τις εθνικιστικές τους ιδέες, αφού κατανοούν τον ιστορικό υλισμό από πρώτο χέρι και καλύτερα από τους αντιεξουσιαστές αντιπάλους τους, δεν έχουν ούτε αιώνιες συμμαχίες ούτε αιώνιες έχθρες. Έτσι, για παράδειγμα, τις περιόδους έντασης και προβοκάτσιας στο Αιγαίο ενάντια στην Τουρκία μπορούν να διαδέχονται περίοδοι ελληνοτουρκικής προσέγγισης¹².

Σε κάθε περίπτωση, τα εθνικά συμφέροντα που διακυβεύονται στους διακρατικούς ανταγωνισμούς περνούν κι από πολύ συγκεκριμένα στοιχεία στο εσωτερικό του κράτους.

"... το δηλητήριο ενός νέου милитарισμού εξαπλώνεται στην επικράτεια του ελληνικού κράτους. Μια στρατιωτικοποίηση της καθημερινότητας είναι το άμεσο αποτέλεσμα του δόγματος της ασφάλειας που έκανε το μπλε και το χακί τα δύο πιο οικεία χρώματα: οι κάθε είδους μπάτσες, συντομοφύλακες, ειδικόι φρουροί, δημοτόμπατσι, νομιμοποιήθηκαν ως η "απαραίτητη" συνθήκη της τωρινής καπιταλιστικής τάξης πραγμάτων στην Ελλάδα."¹³

Αυτό που έχουμε συνηθίσει να το βλέπουμε ως "καταστολή", και κυρίως "καταστολή αγωνιστών" κλπ, παρουσιάζεται στο κείμενο της Συνέλευσης ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό ως κομμάτι του ελληνικού ιμπεριαλισμού. Ως το μπλε και το χακί που κάνουν την πόλη να λειτουργεί ως και να μοιάζει με στρατόπεδο. Όχι υπό το φόβο των "αγώνων", αλλά με το βλέμμα στραμμένο στις συνταρακτικές αλλαγές που συμβαίνουν στο σύστημα διεθνών σχέσεων.

Πώς επιβιώνουν οι ιδέες

Ο λόγος που μπαίνουμε στην διαδικασία να μάθουμε, να συζητήσουμε, να καταγράψουμε και να δημοσιοποιήσουμε την μικρο-ιστορία μας, την ιστορία της Αυτονομίας στη Θεσσαλονίκη, δεν είναι να αποτίσουμε κάποιο είδους φόρο τιμής ούτε να ικανοποιήσουμε τον σταλεγκισμό μας. Γίνεται, βασικά, για να καταλάβουμε πως προκύψαμε ως συλλογικό φρούτο. Και ίσως καταφέρουμε μέσα από αυτή την διαδικασία να βρούμε και τρόπους να βελτιωθούμε.

Εν προκειμένω, η δυνατότητα μας σήμερα να μιλάμε για τον παγκόσμιο πόλεμο με τον τρόπο που το κάνουμε¹⁴ οφείλεται εν μέρει στις ανακαλύψεις των αυτόνομων στις αρχές των 00's (ταξική σύγκρουση, ελληνικός ιμπεριαλισμός, η αριστερά ως κράτος, κλπ). Αυτές οι ανακαλύψεις, βέβαια, δεν επέζησαν γιατί ήταν κάποιου είδους καλές ιδέες- επέζησαν γιατί κάποιιοι άνθρωποι, όπως τα μέλη της Συνέλευσης ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό και των ΕΤΑΡ, κόπιασαν συλλογικά για να κάνουν πολιτική στις γειτονιές της Θεσσαλονίκης με βάση αυτές τις ανακαλύψεις.

Σχεδόν είκοσι χρόνια μετά, η μέθοδος με την οποία κατανοούμε τον παγκόσμιο πόλεμο δεν έχει δραματικές διαφορές. Αυτό που ίσως έλειπε τότε ήταν η επίμονη επιστροφή της ανάλυσης στην καπιταλιστική κρίση. Τα χρόνια που πέρασαν μας έμαθαν με σκληρό τρόπο να βλέπουμε παντού την καπιταλιστική κρίση: πίσω από το "δημόσιο χρέος", πίσω από το "μεταναστευτικό", πίσω από την "πανδημία", και πάει λέγοντας. Αυτό που είναι διαφορετικό, επιπλέον, είναι τα μέτρα εσωτερικής πειθαρχίας: ό,τι περιγράφεται ως πειθαρχία εν έτει 2006, φαντάζει στο παρόν μας παιδική χαρά. Φρόντισε γι' αυτό η αμείλικτη επίδραση αυτής της κρίσης, καθώς και η τρομακτικά οργανωμένη δουλειά του ελληνικού κράτους για να την ξεπεράσει.

Οι πολιτικές δυνατότητες μας οφείλονται μόνο εν μέρει στους παλιούς αυτόνομους. Γιατί προϋποτίθεται ότι μια ομάδα υπάρχει σήμερα και επιβιώνει, φτιάχνει μια κοινή αφήγηση για το παρελθόν, έτσι επανέρχεται στους παλιούς αυτόνομους (και φυσικά όχι μόνο!), κ.ο.κ., επιβιώνει δηλαδή μέσα από τον συλλογικό κόπο και την μάχη για το δημόσιο χώρο. Κι επίσης, δεν οφείλουμε στους παλιούς αυτόνομους μόνο πράγματα για τα οποία πρέπει κανείς να καμαρώνει. Είχαν και μερικά κουσούρια (επίσης ιστορικά προϊόντα), τα οποία μας κληροδοτήθηκαν με άμεσο ή έμμεσο τρόπο. Θα τα δούμε στο επόμενο μέρος.

12. Ό.π., σελ. 7.
 13. Ό.π., σελ. 5.
 14. Βλ. την σειρά κειμένων "Ο παγκόσμιος πόλεμος είναι και MADE IN GREECE" στο παρόν τεύχος.